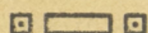
РІК 1924. Січень, Лютий, Март. Ч. І.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЕНЦИКЛІКА

Його Святости Папи Пія XI. в тристалітні роковини смерти Св. Свщмуч. Йосафата Архієпископа Полоцького.

Всечесним Братям

Патріярхам, Примасам, Архієпископам, Епископам і иншим місцевим Владикам що суть у мирі і єдности з Апостольським Престолом

Пій ПП. XI.

Поздоровлення і Апостольське
— — Благословення! — —

Католицька Церква є Божим Провидіннєм так устроєна, щоби у повноті часів була неначе великою родиною обіймаючою весь загал людського роду і тому, як знаємо, вона посідає межи другими видними знаменами божественну познаку вселенської єдности. Бож Христос Господь тоді

коли сказав: **Дана мені є всяка власть на небі і на землі. Ідіть отже і навчайте всі народи,**[1] повірив не самим тільки Апостолам уряд, що його сам одержав від Вітця, але також хотів, щоби Збір Апостолів був як найбільше одним, зєдиненим подвійним найтіснійшим союзом, а саме, у внутрі тою самою вірою і любовію, **якà вилялась у серця.... Духом Святим**[2]; а із зовні владою одного над усіми, бо віддав первенство над усіми Апостолами Св. Петрови, як всегдашньому жерелу і видимій основі єдности. Отсю єдність він їм під конець дочасного свого житя як найусильнійше поручив[3] і о неї горячими молитвами Вітця благав[4] і її вимолив **вислуханий задля своєї боговійности**[5].

Сим способом зросла і змоглася Церков в «одно тіло«, оживлене і сильне одним духом: а сього тіла **є головою Христос, з котрого кожде тіло зложене і споєне всякими вязами взаїмної допомоги**[6], але з тої самої причини видимою головою сего тіла є той, котрий заступає Христа на землі, се є: Папа Римський. До нього, як до насліднка Петрового, відносяться все отсі Христові слова: **на сій скалі збудую мою Церков**[7], і він заєдно сповняючи сей уряд заступника переданий Петрови, не перестає утверджати своїх братів, де се потрібне, та пасти всі ягнята і вівці Господнього стада.

А однак ніколи на нічо друге не нападав так насильно **ворог чоловік** як на сю єдність церковної управи, з котрою злучена »єдність духа в звязи мира«[8]; і хоч він не зміг ніколи перемогти самої Церкви, всеж таки вспів відірвати від її лона чимале число синів, ба навіть цілі народи. До сего причинились у великій мірі або воругування між самими народами, або закони противні Церкві і побожности, або надмірна жадоба марних земських дібр.

Найбільше однак в сім зглядї і з поміж усіх найсумнійше було відпадення Греків **від вселенської єдности**; і се лихо, хоч здавалося, що йому зарадили собори в Ліоні і Фльоренції, небавом однак нанову віджило і до днесь треває з великою шкодою для душ. Від тоді то бачимо як далися звести на бездорожа і запропастились разом з другими також і Східні Славяни, хоч сі послідні оставали довше чим інші в лучности з католицькою Церквою. Вони бо, як

1. Мат., XXVIII, 18, 19. 2. Рим, V, 5. 3. Иоан, XVII, 11, 21, 22. 4. також. 5. Євр., V, 7. 6. Єф., IV, 4, 5, 15, 16. 7. Мат., XVI, 18. 8. Єф., IV, 3.

знаємо, мали зносини з Апостольським Престолом також і по схизмі Михаїла Керулярія, а перервали їх доперва в наслідок нападів наперед Татарів а опісля Монголів, а відтак знов їх навязали і піддержували, аж доки їм їх не заборонила завзятість володарів.

В сій справі Римські Папи не залишили нічого, що було їх обовязком, а декотрі з поміж них навіть в особлившіший спосіб дбали і опікувалися Східними Славянами. І так Григорій VII., на просьбу сина київського володаря, що як раз тоді перебував в Римі, вислав »Димитрієви цареви Руси і цариці його жені«, перед обняттєм володіння, відручне письмо зі сердечним желаннєм благословенства Божого[1]; Гонорій III. вислав своїх послів до Новгороду; теж зробив Григорій IX., а небагато опісля Іннокентій IV., котрий вислав був туди мужа великого і кріпкого духом, Йоана de Plano Carpino, окрасу чина Францісканів. Висліди сих заходів Наших попередників бачимо в р. **1255.**, коли то заключено згоду і єдність, а для звеличення єї легат Опізо іменем і повагою Папи вінчав королівською короною серед торжественних обрядів Данила Романовича. А на фльорентійськім Соборі осягнено і се, що після славної традиції і звичаю предків Східних Славян митрополит Київський і Московський Ізидор, тодішний Кардинал католицької Церкви, мовою і іменем своїх земляків зложив присягу, що свято і ненарушимо заховувати буде єдність в католицькій вірі і вірність Апостольському Престолови.

Відновлена Унія тревала около вісімдесять літ, аж політічні перевороти, що мали місце з початком XVI. століття, знова дали причину до зірвання єї. В році однак 1595, на соборі в Берестю, відновлено її ще раз щасливо, з почину і заходами Київського митрополити і других Епископів, котрих Папа Климентій VIII. приняв відтак з найбільшою любовію і у виданій через себе конституції „Magnus Dominus“ взвав всіх вірних християн до благодарственних молитов до Бога, »котрий замишляє все мисли мира, і котрий хоче, щоби всі люде спасли ся і прийшли до пізнаня правди.«

А щоби ся Св. Унія і згода укріпилась на віки, Пре-

1. Ep., lib. 2, ep. 74, apud Migne, Patr. lat., t. 148, col. 425.

мудрий Бог затвердив її як річ святу Мучеництвом, неначе своєю печатю. А ся так велика слава припала Полоцькому Архієпископови обряду східно славянського, св. Йосафатови, котрого справедливо вважаємо сьвітлою окрасою і стовпом Східних Славян, бо ледви хто другий більше прославив їх імя або красше подбав про їх спасення, як сей їх Пастир і Апостол, головно тим, що пролляв свою кров за єдність св. Церкви. Коли проте тепер надійшов час тристалітних роковин сього преславного мучеництва, вважаємо за дуже вказане відновити память так великого Мужа на се, щоби Господь, ублаганий горячими молитвами вірних »збудив в своїй Церкві сего духа, яким був перенятий блаженний Йосафат, Мученик і Епископ.... що поклав душу свою за вівці«,[1] і щоби зі збільшеннєм ревности в народі для поширювання св. Унії продовжалось діло, якого він був подвижником, доки не сповниться отся обітниця Христа і бажання всіх Святих: **І буде одно стадо і один Пастир.**[2]

Св. Йосафат походив вправді від родичів незєдинених, але, охрещений іменем Йоан, від найпершого дітиньства віддавався ділам побожности; пізнаючи величавість славянської літургії шукав там передівсім Божої правди і Божої слави і тому, ще хлопятем, без впливу на себе яких небудь людських зглядів, приняв Унію і прилучився до спільности єдиної вселенської се є католицької Церкви, уважаючи себе покликаним до сеї сполуки через важно приняте хрещення. Що більше, він чуючи в собі Боже покликання до праці над загальним приверненнєм св. Унії, зрозумів, що найбільше до сього зможе причинитися, коли в злуці з католицькою Церквою задержить східний славянський обряд і стане монахом Василіянського Чина. Тому то в р. 1604. принятий між монахів Св. Василія Вел., змінює своє імя Йоан на Йосафат і віддає ся цілим серцем праці над придбаннєм чеснот, а на першім місци чесноти побожности і умертвлення. Через розважання над Розпятим Ісусом, він від перших літ посів сю особливійшу любов креста, якою все відтак визначав ся.

Київський митрополит Йосиф Велямин Рутський, котрий був архимандритом у тому самому манастирі, посвід-

---

1. Зі служби св. Иосафатови. 2. Иоан. X, 16.

чає, що він »в недовгім часі так поступив в монашому житю, що міг бути учителем для других.« І тому то як лишень висвячено Йосафата на священика назначено його архимандритом і віддано йому заряд монастиря. Сповняючи сей уряд старався не лише привести до доброго ладу монастир і приналежну церков і боронити їх перед нападами ворогів, але бачучи, що вони були майже опущені через вірних, почав усильно над тим працювати, щоби наново притягнути до них вірних християн. Рівночасно однак, маючи все на серцю на першім місці справу зєдинення своїх земляків з престолом св. Петра, старав ся збирати ріжні докази, які би могли служити до поширення і укріплення св. Унії, особенно беручи їх з літургічних книг, яких по приписам св. Отців уживають звичайно в грецькій Церкві навіть незєдинені.

Після сього основного підготовлення св. Йосафат піднявся свого великого завдання віднови св. Унії з такого ревністю а заразом лагідвістю і таким визначним успіхом, що навіть противники назвали його «душехватом». Бо й справді дивно, як велике число душ з усіх верств і родів, привів він до єдиного Христового стада: селян, купців, боярів і навіть начальників та управителів провінцій, як Соколинського з землі Полоцької, Тишкевича з Новгородської, Мелечка зі Смоленської. Але о много більше поширив він свою апостольську працю від часу, коли поставлено його владикою Полоцької Церкви. І справді мусіла бути неімовірна сила сеї апостольськоі діяльности св. Йосафата в котрій давав все приміри найбільшої чистоти, убожества, поздержности і такої щедрости для убогих, що для злагодження їх недостатку не завагався заставити навіть свій омофор; жив життєм виключно монашим, не мішався зовсім в політичні справи, хоч нераз дуже намагалися втягнути його у світські діла і спори, та вславився надзвичайною ревністю найсвятійшого Епископа, що не знав відпочинку в голошенню правди словом і письмом. В сей спосіб він видав більше число популярних творів для народу, як про первенство св. Петра, хрещеннє св. Володимира, про оборону католицької Унії, катехизм зладжений на взір блаж. Петра Канізія і т. др. Тому що безвпинно упоминав оден і другий клир, щоби розбудити в нім ревність у сповнюванню своїх обовязків, згодом, коли

ся ревність у священиків змоглася, довів до сего, що народ належно обучений у правдах християнської віри та живлений умілим проповіданнєм Божого слова, начав частійше приступати до святих Тайн і посіщати Богослуження та повертав до щораз святійшого життя. І в сей спосіб за ласкою св. Духа, св. Йосафат, дивним способом скріпив діло зединення, якому себе посвятив. Найбільше однак він його утвердив і особенним способом освятив, коли за нього як Мученик віддав себе на смерть і то з так великою готовістю та великодушністю, яка є гідна подиву. Він все думав про мучеництво, і про него часто говорив; мучеництва бажав собі у своїй знаній проповіди, о вінець мучеництва вкінци як о надзвичайну ласку просив Бога, так, що коли кілька днів перед смертю, його остерігали перед засідкою, яка готовилась проти него, сказав: «Господи, дозволь мені, щоб я сподобився проляти кров за Унію і послух Апостольському Престолови». Се його бажання сповнилось в неділю, 12 падолиста 1623. р., коли окружений ворогами, що важили на життє сего Апостола Зединення, приязно і ввічливо, по примірови свого Учителя і Господа звернувся до них і просив, щоби не робили нічо злого його домівникам, а самого себе віддав у їх руки, і коли, жорстокими ранами вкритий, до посліднього віддиху не переставав просити Бога о прощення для своїх убійників.

З того так славного мучеництва слідували великі користи: перш усього воно піднесло і скріпило руських Епископів, котрі, два місяці після сего, у своїм письмі до св. Конгрегації для поширення Віри так писали: «Ми всі готові віддати за католицьку віру наше життє і кров проляти, так як оден з нас вже пролляв». Також велике число людий, між ними і самі убійники Мученика, сейчас потім навернулися до католицької Церкви.

Тим то й кров святого Йосафата, як перед трьома століттями, так ще більше й тепер є порукою мира і печатю єдности; кажемо тепер, коли нещасні славянські землі, непокоєні нечувано бурливими переворотами та братовбийчими різнями, окервавило божевілля диких воєн. І нам здається, що чуємо сю кров **що ліпше кличе як Авелева**[1], і скликає братів Славян колишніми словами

1. Євр., XII, 24.

Ісуса Христа: **Вівці опущені без пастиря. Жаль мені народу.** Бо справді, у якихжеж то нещастях вони находяться! у яких всілякого роду нуждах вони живуть! кілько з них скитається поза рідною землею! кілько між ними калік! а який занепад душ! Дійсно, коли розважаємо сі обставини жития Славян, поправді сказати мусимо, що вони о много гірші від тих обставин, над якими жалів наш Святий. Це говоримо як батько що їх любить, а говоримо з трудом здержуючи сльози.

Щоби облегчити такий тягар нужди, Ми вправді старались з Нашого боку прийти в поміч навіщеним тими нещастями не з людських мотивів і без огляду на ріжниці між потребуючими, а лишень маючи на оці їх конечну потребу. Але Наші сили не були в спромозі зарадити всьому лихови. Ми не могли навіть сего перешкодити, щоби не ширились, з подоптанем всяких релігійних почувань, дальші знущання над правдою і чеснотою, та щоби, як се ділялось подекуди, не вязнено і не вбивало христіян а навіть священиків та епископів.

Та коли глядимо на отсі злидні, рівночасно радіємо з торжественного святкування сего преславного Епископа Славян, бо воно дає нам добру нагоду виявити Наше батьківське серце, яке маємо зглядом всіх Східних Славян, та звернути їх увагу на всі ті благодати, котрих стаємо учасниками, коли єсьмо в єдности зі св. католицькою Церквою.

До сеї єдности заохочуємо усильно всіх незєдинених братів та бажаємо, щоби всі вірні христіяни всюди на світі за приміром і почином св. Йосафата, старалися, кождий по своїм силам, співділати з Нами, жертвуючи для сего діла свою поміч і свою працю. Всі вони нехай зрозуміють, що отсю єдність належить поширювати не так розправами чи якими іншими заохотами, як радше приміраии та ділами святого жития передусім же любовію до братів Славян і прочих Східних, по словам Апостола: **Одну маючи любов, однодушні, згідливі, нічого не ділаючи зі сварливости або з пустої слави, але в покорі один одного висшим уважаючи від себе, не на своє кождий дивлячись, а на те, що є других**[1]

---

1. Фил., II., 2–4.

Проте з одної сторони треба, щоби Східні незєдинені, відкинувши давні пересуди, старались пізнати правдиве житя католицької Церкви та не вміняли їй в провину проступків приватних одиниць, які вона сама і осуджує і старається направити; з другої же сторони нехай Латинники стараються докладнійше і основнійше пізнати історію і звичаї Східних, бож як раз основному знанню сих справ завдячуємо так великі успіхи праці св. Йосафата.

Спонукані отсими зглядами Ми щирою приклонністю заопікувались основаним через Нашого незабутого попередника Венедикта XV. Папським Орієнтальним Інститутом у тім пересвідченню, що з належного пізнання справ випливе з конечности справедливе оціненнє людий і щира приклонність, яка злучена з любовію Христа, при помочи Божій, як найбільше причиниться до поширення церковної Унії.

Одушевлені сею любовію всі зрозуміють, чого вчить нас Богом натхнений Апостол коли каже: **Бо нема ріжниці між Жидом і Греком, бо він є Господом усіх, богатий для всіх, що його призивають**[1]. А що ще важнійше, свято повинуючись приказови тогож Апостола, відкинуть крім сего не лише упередження, але також залишать пусті підозріння, завзяття, ненависти, одним словом, усі християнській любові противні пристрасти, внаслідок яких народи між собою ворогують. На те саме звертає нашу увагу тойже св. Павло: **Не говоріть ложи один на одного, скинувши з себе давного чоловіка з його ділами, а одягнувшись у нового, що відновляється в пізнанню по образу того, що його сотворив, де нема поганина і Жида, ...варвара і Скита, невільника й вільного, але все і у всім Христос.**[2]

І так, коли здійсниться отсе зближеннє поодиноких людий та народів, довершиться заразом і зединеннє Церкви і повернуть до еї лона всі, що від неї, з яких небудь причин, відлучилися. Але се зединеннє довершиться не по людським обчисленням, а лишень за ласкою самого Бога, **котрий не глядить на особи**[3], і котрий **не зробив ніякої ріжниці між нами і ними**[4]: і довершиться на се, щоби усі злучені народи користувалися рівними правами, якого-

1. Рим., X., 12. 2. Колос., III, 9—11. 3. Діян., X., 34. 4. Тамже, XV., 9

небудь би вони були роду чи язика і до якогонебудь би вони належали святого обряду, котрі то обряди католицька Церков як найсвятійше все з пошаною заховує і приказує їх по всі часи держатися, бо розуміє, що ними вона себе прикрашує неначе дорогоцінними ризами, являючися мов **цариця у золотій одіжи прибрана пестротою**[1].

Тому однак що згадана злука всіх народів у католицькій єдности, є ділом виключно Божим і мусить довершитися Божою помочю і Божими середниками, — треба нам витревало молитися по приміру і вказівкам святого Йосафата, котрий працював для єдности уповаючи головно на силу молитви.

Під покровом і проводом його почитаймо передусім Пресвяту Тайну Евхаристії, сю запоруку і головне жерело єдности, се таїнство віри, завдяки котрому всі ті Східні Славяни, що по відпаденню від католицької Церкви, зберігли до нього любов і горяче привязаннє, змогли уникнути погубних ще тяжших єресий. Можемо проте мати надію, що буде вислухана молитва Церкви, якою з довірєм вона молиться при звершуванню сего таїнства, щоби Бог »**милостиво подав дари єдности і мира, які таїнственно представлені у принесених дарах**[2]; о те саме моляться при приношенню Безкровної жертви однаково Латинники і Греки: сі призивають Бога «о соєдиненії всіх Божіїх церквей«, ті знова благають Христа, щоби «зглянувся на віру своєї Церкви, сподобив її по Його волі дійти до мира і єдности».

Другий лучник для привернення єдности зі Східними Славянами находиться у їх надзвичайнім привязанню і набожности до Прч. Діви Марії Матери Божої, що їх відріжнює від многих єретиків, а зближає до нас. У сім набоженстві св. Йосафат визначався осовливійшим способом і в нім бачив як найсильнійшу запоруку привернення св. Унії, тому то, як се є в звичаю на Сході, носив на собі навіть образець Пречистої Діви, котрої образ монахи Василіяни переховують і в Римі в церкві святих Сергія і Вакха, а який вірні Христові, без огляду на ріжницю обрядів, набожно почитають під назвою **Матери Божої Жировицької**. Молім проте сю нашу ласкаву Матір, особенно під сею назвою, щоби вона привела незєдинених братів до спасен-

---

1. Псал., XLIV, 10. 2. Сл. Б. в празн. Хр. Тіла.

ного пасовиска, де св. Петро намісник вічного Пастиря, що заєдно жиє в своїх наслідниках, пасе і веде ягнята і вівці всего християнського стада до вічного спасення.

Наконець в справі так великої ваги прибігаймо до всіх Святих як до наших заступників, найбільше же до сих, що колись визначались на Сході славою святости та мудрости а нині живуть у великій пошані та почитанню народів. Перед усіма однак на першому місци призиваймо як нашого заступника св. Йосафата, котрий як за житя для справи св. Унії так мужно боровся, так і тепер перед Богом за нею вступаєть ся і її сильно боронить. — До Нього Ми отже кличемо сими благальними словами Нашого безсмертної памяти попередника Пія IX.: «О святий Йосафате, нехай Твоя кров, котру Ти проляв за Церков Христову, буде запорукою того зєдинення Церквей зі вселятим Апостольським Престолом, котрого Ти заєдно бажав та о котре день і ніч Ти Всемилостивого Бога молив. А щоби се сталося, вибераємо Тебе всегдашнім заступником сеї справи перед Богом і перед цілим небом».

Як запоруку небесних ласк і як доказ Нашої прихильности, уділюємо Вам Всечесні Братя і Вашому клирови та вірним зі щирого серця Наше Апостольське Благословення!

Дано в Римі у святого Петра, дня 12. місяця падолиста року 1923., а другого Нашого Понтифікату.

ПП. Пій XI.

Поручаєся Всеч. ОО. Душпастирям і Катехитам відчитати частями сю папську Енцикліку своїм вірним в кількох по собі наступаючих неділях згл. празниках і виголосити при тім до предмету перечитаної части примінені проповіди згл. ексорти.

Ч. 57/орд. — В справі святковання другої річниці коронації Святійшого Отця Папи Пія XI.

Тристалітний ювилей смерти св. Священомученика Йосафата, Полоцького Архієпископа, який тепер обходимо, має в першій мірі послужити до поширення ідеї, за котру замучено нашого Святого, а іменно, має скріпити в нас одушевленнє для св. Апост. Престола і для Святійшого

Вітця, бож за привязанне до св. Апост. Престола св. Священомученик Йосафат положив свою душу.

Кождий обяв чувств віддання і вірности св. Апост. Престолови і Святійшому Вітцеви є рівночасно актом почитання нашого Великого Святого. — Саме небавом, бо в дни 12. лютого маємо добру нагоду виявити чувства нашої любови до Святійшого Вітця Папи Пія XI, в той бо день припадає друга річниця коронації Його на Папу.

Обходити цей день торжественно наказує нам ще і ся обставина, що Святійший Отець і Своїм окружним листом зверненим до Епископів цілого світу а уложеним в ціли прославлення св. Священомученика Йосафата і прочими зарядженями ясно доказав, як дорогим є Йому наш Святий, як дорогим є Йому і наш нарід.

Тому в ціли достойного звеличення річниці коронації Святійшого Вітця на Папу Римського заряджуємо, що слідує:

1. В дни 12. лютого ц. р. зглядно в одну з найблизших неділь Всч. оо. Душпастирі торжественну співану Службу відправлять Божу в наміреню Святійшого Отця Папи Пія XI, при чім до звичайної служби долучать ще Службу благодареня. По Евангелію належить виголосити проповідь о сім, яке то щастє належати до правдивої Христової Церкви, по замвонній молитві належить відспівати благодарну пісню »Тебе Бога хвалим« при виставлених Найсв. Тайнах, а по Службі Божій внести многоліття Святійшому Вітцеви.

2. По школах і виховавчих заведеннях належить цего самого дня зглядно в найблизших тижнях устроїти святочний концерт з відповідними співами і промовами згл. відчитами.

3. Католицькі товариства зволять скликати ізза сеї нагоди в сім місяци святочне засідання з відповідними промовами.

По відбутих торжествах предложать Всч. ОО. Душпастирі точний звіт.

Ч. 58 орд. Розпорядок що до постів в р. 1924. аж до Великого Посту в р. 1925.

В р. 1924. аж до Вел. Посту в р. 1925. в Нашій Е-

пархії належить заховувати всі пости точно так, як їх приписує провінціональний Собор Львівський з р. 1891., з узглядненням звільнень, які уділив тойже Собор (гляди Собор Льв. 1891, Тит. XI. О постах, т. 4, а, б, в, г).

Де заходилаби потреба дальше ідучого звільнення, там уділяємо Всеч. ОО. Душпастирям, Катихитам і Сповідникам власть по совіснім провіренню справедливих причин, уділяти потрібні розрішення з виїмком всіх пятниць в році, навечерія Різдва Хр. і Богоявлення, і днів: Усікновення Голови св. Івана Хрестителя і Воздвиження Чесн. Креста, в котрі то дні власть розрішення задержує собі Епископ. Ординаріят. Належить проте добре обучити вірних, до кого вони в потребі розрішення від посту удавати ся мають.

При тім пригадуємо Всеч. Духовенству, що згаданий Львівський Собор зобовязав всіх Душпастирів, щоби вони часто в проповідях пояснювали народови значіння, вагу і пожиток посту, а ще більше щоби у точнім захованню приписаних постів були для народу приміром до наслідування.

Особи користаючі з розрішення, обовязані відмовити приписані молитви.

На пасхальну сповідь визначуємо час від першого понеділка св. Великого Посту, аж до Празника Пресвятої Тройці. Всеч. ОО. Душпастирі і катихити доложать всіх старань, щоби приготовити всіх як найлучше до достойного приняття св. Тайн.

Пригадуєтся, що в св. Велику Пятницю уділяє ся св. Причастіє лише хорим.

Дотично задержаних гріхів відсилаємо Всч. Отців до інструкції св. Конгрегації Офіціюм з д. 13. липня 1916 р., якої зміст подано в тутешнім розпорядку з дня 3. лютого 1917. р. ч. 696. (Вістник Перемиської Епархії з р. 1917. ч. IV. ст. 59). Отці Душпастирі мають на час Великодної Сповіди власть розрішати від чотирох гріхів задержаних в нашій Епархії і власть привертати утрачене право petendi debitum coniugale в спосіб, як це було оголошене в Епарх. Відомостях з р. 1921 ч. I. стр. 12.

Рівнож подаємо до відома, що в катедральній церкві в Перемишлі в страстний тиждень не будуть могли священники обслужити вірних з чужих парохій.

Всі ті зарядження подадуть Всч. ОО. Душпастирі згл. Катихити в відповідний спосіб до відома своїм вірним.

Ч. 59/орд. Ювилейний курс місийний.

З покликом на інструкцію видану для Всч. ОО. Душпастирів нашим Преосв. Епископатом в справі Ювилею св. священомуч. Йосафата повідомляєся Всч. Отців, що в днях від 23. червня 1924 р. вечером до дня 27 червня 1924 перед полуднем відбудеся місийний курс в Перемишлі. Цілею курсу буде подати Всч. ОО. Душпастирам вказівки, як належить відбувати місії в загалі. а в особенности в сім ювилейнім році.

На цей курс вишле кождий деканат на свій кошт принайменше одного священика, який оказує дар і охоту посвятити ся місійній праці.

Висоту коштів удержання подасться пізнійше.

Імена священиків учасників курсу зволять подати Всч. ОО. Декани тут найдальше до 1. мая с. р.

Ч. 60/орд. Реколекції для священиків в серпни і вересни 1924.

Еписк. Ординаріят подає отсим заздалегідь Всеч. Отцям до відома, що сегорічні реколекції для Всеч. Духовенства перем. Епархії відбудуть ся в першім тижні місяця серпня і в чотирох тижнях місяця вересня.

В цих реколекціях обовязані взяти участь **всі священики Нашої Епархії ординовані по конець 1921 р., які в послідних двох роках ще не відправили реколекції.**

І так в днях від 4-го серпня вечером до 8-го серпня рано возьмуть участь священики деканатів: Балигородського, Височанського, Горлицького, Грибівського, Дуклянського, Жукотинського, Лупківського, Лютовиського,, Мушинського, Риманівського, і Всч. ОО. Катехити.

В днях від 1. вересня вечером до 5. вересня рано відправлять реколекції священики деканатів: Белзького, Бірчанського, Бориславського, Буківського, Варяжського, Великомостенського, Динівського, Добромильського, Дрогобицького, Жовківського, Комарнянського, Короснянського, Краковецького.

В днях від 8-го вересня вечером до 12. вересня рано

возьмуть участь священики деканатів: Куликівського, Лежайського, Ліського, Лучанського, Любачівського, Медимицького, Медицького, Мостиського, Немирівського, Нижанківського. Дні від 15-го вересня вечером до 19 го вересня рано є призначені для священиків деканатів: Перемиського, Підбужського, Порохницького, Равського, Радимнянського, Рудецького, Самбірського, Сіневського, Сокальського, і Старосамбірського. В послідній серії від 22 го вересня вечером до 26. вересня рано возьмуть участь священики прочих деканатів і всі инші священики обовязані і необовязані, котрі би мали охоту відбути реколекції.

Зголошення на реколекції належить присилати найдальше до кінця мая. Ті священики, котрі брали участь в реколекціях в монастирі в попередних роках, постараються у дотичного Впр. Ігумена о висилку дотичного повідомлення.

Всі учасники реколекцій мають зійти ся в будинку духовної семинарії о 6 год. вечером в дни розпочатя реколекцій.

Кождий з Всч. Отців учасників реколекцій зволить взяти зі собою постіль і харчі для семинарицької кухні. Висоту доплати згл. оплати подасть ся в день розпочаття реколекцій. —

Ч. 61/орд. — Молитви за нарід.

Подібно, як попередних літ, так і тепер просимо Всч. Отців щиро молити ся за наш нарід. Ані одного з нас не повинно бути, котрийби в тій ціли не відправив Служби Божої і часто при благодареннях і в загалі в молитвах не поручав свого народу Г. Богу.

Всі знаємо, кілько то лиха втискаєся поміж наш нарід. Нашим обовязком отже є підносити руки до Бога і вставляти ся за нього. Нашим обовязком є звертати увагу наших вірних, що правдива поміч для нас може прийти лишень від Г. Бога. В сім році скорше, як коли інде вислухає нас Г. Бог, бо це 300-літний ювилей смерти св. Священомученика Йосафата, котрий вийшов з нашого народу, і тепер є могучим нашим Заступником перед Богом.

Виходячи з цего заложення поручаємо Всч. ОО. Душпастирям, щоби: 1. як це було в попередних літах, так і цего року кождої неділі і свята на співаній Службі Божій

долучували ще і службу »на всяке прошеня« о ласки для нашого народу; 2. щоби бодай раз на місяць, при належнім оголошенню цего вірним, відправляли в сім намірі акафіст згл. молебен до св. Йосафата.

Стараймо ся скористати з сегорічного Великого посту жертвуючи в тім часі всі наші діла і молитви в повисшім намірі. —

Ч. 62/орд. — Іспит і свячене укінчених богословів.

Кандидатів духовного стану, що покінчили богословські студії і в найблизшім часі наміряють приступити до свячень, взиваєсь, щоби дня 26. лютого ц. р. явилися до іспиту з богословських предметів.

Кандидати, які відповідять всім вимогам, будуть безпосередно по сім допущені до свячень.

Рівночасно пригадуємо тутешний розпорядок ч. 3259 з р. 1920 (Епарх. Відом. з р. 1920 ч. IV. ст. 37 і 38), силою котрого Всч. ОО. Душпастирі є обовязані в совісти трикратно в неділі ї свята оголошувати про намір приступлення до свячень цих кандидатів, які находять ся в об'ємі їх парохій і про евентуальну їх негідність донести Еп. Ординаріятови.

Всіх Всч. Отців просимо поручити в одну з найблизших неділь маючих приступити до ординації кандидатів молитвам зібраних в церкві вірних і відмовити в сім наміренню разом з народом 3 Отче наш і 3 Богородице Діво.

Ч. 63/орд. Речинець конкурсових іспитів о душпастирські бенефіції в р. 1924.

Конкурсові іспити о душпастирські бенефіції відбудуть ся цего року в днях 13. і 14. мая, і 14. і 15. жовтня. Кандидати бажаючі приступити до іспиту конкурсового мають внести свої прошення о припущення до іспиту через свої Уряди деканальні в веснянім речинці найпізнійше до 15. квітня, а в осіннім речинци найдальше до 20. вересня.

Звертаєся увагу, що кандидати, які перший раз здають іспит конкурсовий, мають залучити до прошення грамоту першого свого поставлення на пресвітера, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. егзорти. (Гл. Вістн. Епарх. Перем. 1918. ст. 57).

Ч: 64/орд. — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1924.

Іспит з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 15. мая і 16. жовтня. До іспиту з доґматики мають приступити священики висвячені в р. 1923, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1922, з церковного права священики висвячені в р. 1921.

В тих самих речинцях мають приступити до висше згкданих іспитів ті священики, котрі були завізвані до них, але ще їх не зложили.

Рівночасно з покликом на тутешний розпорядок ч. 5.838 (Епарх. Від. 1923. ч. IV. ст. 52) повідомляєся дотичних Всч. Отців, що без іспиту зі згаданих предметів не будуть допущені до іспиту конкурсового.

Ч: 65/орд. — Власти уділені Преосв. Епископови Ординарієви св. Апост. Престолом дотично Служб Божих.

Повідомляєся Всч. ОО., що св. Ап. Престол Найвивисшим рішеннєм св. Зібраня для Східної Церкви з дня 7. липня 1923 ч. 10712 наділив Преосв. Епископа Ординарія ось такими влястями дотично Служб Божих:

1) Продовжати до року відправу Служб Божих мануальних; 2) Лучити датки вірних на Служби Божі в той спосіб, що священик отримує за читану Службу Божу милостиню, що рівняєся 8 італ. лірам; 3) лучити Служби Божі фондаційні і релігійного фонду до милостині, як в горі; 4) замінювати співані Служби Божі навіть фондаційні на читані Служби Божі і лучити їх до милостині як висше; 5) лучити датки на співані парастаси, молебні, акафісти до 4 лір, читані до 2 лір; 6) позвляти віправити за датки на молебні, парастаси, акафісти зредуковані до 8 лір 1 читану Службу Божу. — Сі власти важні до 6. липня 1926.

З покликом на повисше, уділяємо отсим власть всім Всеч. ОО. Деканам згл. Завідателям деканатів редуковати Служби Божі фондаційні і релігійного фонду в парохіях їх деканатів.

О прочі власти треба окремою просьбою відноситися до Еписк. Ординаріяту.

Ч: 66/орд. — В справі відпусту за посіщення Найсв. Тайн.

Святійший Отець Папа Пій XI. надав д. 15 червня 1923 р.

часний відпуст триста днів тим вірним, що безпосередно по вступленю до церкви удадуться перед кивот з Найсв. Тайнами, там їм поклоняться і через малу хвилю помоляться.

Ч. 67/орд. — В справі вінчань в неділі і свята.

З покликом на Наш розпорядок ч. 1169 з р. 1922., (Епарх. Відом. з р. 1922 ч. II. ст. 37) поновно поручаємо Всч. ОО. Душпастирям не допускати з причин наведених в згаданім розпорядку до вінчань в неділі і свята.

Ч. 249/орд. — Такси.

Хоч в дійсности одна корона передвоєнна рівнає ся тепер вартости одного п. золотого, в виду однак тяжкого загального положення Еписк. Ординаріят, устанавляючи отсим такси в передвоєнній висоті, буде покищо, аж до дальшого зарядження, числити лишень пів п. золотого за одну корону. Цей розпорядок дотичить і залеглих такс. —

Такси подружі: 1) I. ст. і II. з I. (посв. або спор.) 10 К. 2) II. ст. і III. з II. (посв. або спор.) 8 К. 3) III. ст. і IV. з III. (посв. або спор.) 6 К. 4) IV. ст. 1 К. 5) inpedimentum criminis neutro machinante 10 К.

Инші такси: 1) Антимінс 6 К. 2) благословеннє церкви, кладовища, дзвонів, каплиці 6 К. 3) Інституція на парохію 16 К. 4) Грамота на всякі відзнаки і похвали 10 К.

Инші такси установиться в поодиноких случаях з тим, що найнизша такса виносить 1 К.

З огляду на потреби канцелярії, проситься о скоре вирівнаннє залеглих такс.

Ч. 71/орд. — Поклик о жертви на потреби ювилейного Комітету для обходу 300. роковин муч. смерти св. свмч. Йосафата.

Фінансова секція ювилейного епархіяльного Комітету для обходу 300. роковин мученичої смерти св. свмч. Йосафата просить Всч. Отців о збираннє жертв. Без матеріяльних середників діяльність Комітету неможлива. Проситься зарядити в одну з найблизших неділь збірку жертв від парохіян, котрих попередно треба відповідно до сего приготовити. Добровільні датки від ОО. парохів і П. Т. світських

інтеліґентів зволять приймати Отці декани. Готівку просимо присилати на чекове конто тов-а »Епархіяльна Поміч« ч. 151.233 або до Канцелярії Епп. Консисторії. —

Ч. 68/орд. — В справі мови в метрикальних книгах і відписах.

На многі запити Всеч. Духовенства в справі мови в метрикальних свідоствах повідомляєсь, що розпоряджене з 30|IX. 1919, Ч. 3011, удержуєсь в силі з тим, що на жадання властий або інтересованих сторін, вільно виставляти і переводи метрик і в латинській мові, і метрикальні свідоства в обох мовах українській і латинській, зазначуючи при тім, котра мова є вірним відписом з метрикальних книг а котра переводом, словами: »відпис латинський, перевід український«, або відворотно.

Рубрики в наголовках мають бути виповнювані по українськи або в обох мовах (укр. і лат.).

Перемишль, 31. січня 1924.

Ч. 125. Ричалтованнє почтових оплат через парохіяльні і деканальні Уряди.

Станиславівське Воєвідство повідомило Еписк. Консисторію письмом з дня 7. січня 1924 Ч. V. 7038/23 що на підставі донесення Дирекції почт і телеграфів у Львові з дня 17. грудня 1923. Ч. 8816 від дня 1. січня 1924 могуть Уряди деканальні і парохіяльні користати з права ричалтовання оплат за надавані почтові пересилки з покликом на рескрипт Міністерства почт і телеграфів з 25. мая 1923 Ч. 2527|V. Повисше подає ся до відомости Всч. Духовенства.

Ч. 126. В справі предкладання платничих лист Урядами деканальними.

Станиславівське Воєвідство прислало тут слідуюче письмо:

Ч: V. 6850/923. Станиславів 8. січня 1924. До Високопреподобної гр. кат. Елиск. Консисторії в Перемишлі. Декотрі Уряди деканальні предкладають пізно платничі листи до заліквідованя дотацийних зачетів для П. Т. Духовенства. Наслідком сего, невеличкий перзонал рахункового

відділу при віроісповіднім виділі, безумовно не є в силі в послідних днях місяця точно заліквідувати платничі лісти. Звідси то походять знова постійні реклямациї та нарікання П. Т. Духовенства.

Щоби сему на будуче запобігти Воєвідство прохає Впр. Консисторію, візвати Всч. ОО. Деканів, щоб у власнім і підвладного Духовенства інтересі, зладжували і надсилали платничі лісти до заліквідованя, найдальше до 10-го кождого місяця, на слідуючий місяць.

В противнім разі, всяка відвічальність за се, що П. Т. Духовенсто не буде могло в своїм часі одержувати своїх дотацій, спаде на згадані уряди.

Заразом зволить Впр. Консисторія звернути увагу ОО. Деканів, щоби вони, з огляду на се, що платничі лісти заосмотрені підписали перціпієнтів є дуже важними рахунковими документами для контрольних органів, звертали їх безпроволочно по виплаті. — Підпис Воєводи.«

Це подає ся до відома дотичним Урядам деканальним.

Ч. 5783. — В справі кореспонденції парохіяльних Урядів з заграницею.

Міністерство релігійних віроісповідань і публичної освіти в Варшаві переслало Еписк. Консисторії рескрипт з дня 8. жовтня 1923 Ч. 7500 слідуючого змісту: Подає ся отсим до відома Еп. Консисторії, що Міністерство Заграничних Справ децизією з 21. серпня 1923. Ч. К. Т. о. 7240 підняло ся посередництва в пересиланню кореспонденції Краєвих Урядів цивільного стану з польськими властями і урядами за границею.

Таку кореспонденцію належить висилати до Міністерства Заграничних Справ в Варшаві (курєрський відділ) улиця Вербова.

Повисше зарядженнє має на цілизаощадження наведеним Урядам всіх коштів заграничного порта.«

Се подає ся до відома Всеч. Духовенству.

Ч. 4884|23. — В справі плачення податків від ерекц. грунтів.

Воєвідства повідомляють Еписк. Консисторію, що Міністерство В. і Пр. рескриптом з дня 18. серпня 1923

Ч. 6654. пояснило, що в виду признання Духовенству особової дотації, воно само обовязане платити всі податки з ерекц. грунтів. —

Ч. 142. — В справі фірми „Пакс" (Pax).

Краківське Воєвідство (секція: Окружна Дирекція робіт) Ч. III-6287 з 10. I. 924. просить повідомити Уряди парохіяльні на терені цего Воєвідства, що фірма »Пакс« в Кракові одержала дозвіл на консервовання воєнних гробів, ексгумації і т. п. роботи з тим, що наколиби такі гроби находили ся на парохіяльних цвинтарях, має фірма приноровити ся до місцевих заряджень парохіяльних урядів.

Ч. 228. — Належитість за Шематизм і пренумерата „Епарх. Відомостий" на р. 1924.

До сего числа »Еп. Відомостий« долучаємо »Шематизм« на р. 1924. Належитість за нього 5. золотих п. по курсі просимо надіслати тут залученим чеком разом з пренумератою на »Епарх. Відомости« за рік 1924, яка виносить 4. золоті п. Позваляє ся сі належитости побрати з церковної скарбони. —

Ч. 69/орд. — О посвідки відправленних Служб Божих.

Підчас двох перших серій реколекцій в р. 1923, я дав декотрим Всеч. Отцям Служби Божі до відправлення на дух. семинар.

Щиро дякуючи всім Отцям за сю поміч для семинара, прошу тих Отців, що доси не надіслали ще посвідок відправлених Служб Божих, зробити се чим скорше.

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 236. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. марта 1924 виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат *Балигородський*: 1. Горянка, 1. Рябе.
„ *Бірчанський*: 1. Гровьова, 2. Явірник руській.
„ *Бориславський*: 1. Губичі.
„ *Буківський*: 1. Пулави.

Деканат *Горлицький*: 1. Виссова, 2. Глалишів, 3. Долини, 4. Ждиня, 5. Климківка, 6. Криве, 7. Ліщини, 8. Мацина велика, 9. Новиця, 10. Рихвалд, 11. Смерековець.

„ *Динівський*: 1. Павлокома.

„ *Дуклянський*: 1. Гирова, 2. Поляни, 3. Радоцина, 4. Розстайне, 5. Чорне.

„ *Жукотинський*: 1. Галівка.

„ *Комарнянський*: 1. Поріче ґрунт.

„ *Короснянський*: 1. Чорноріки.

„ *Ліський*: 1. Чашин.

„ *Лупківський*: 1. Явірник, 2. Воля мігова.

„ *Лучанський*: 1. Ступниця.

„ *Любачівський*: 1. Коровиця, 2. Милків, 3. Синявка.

„ *Лютовиський*: 1. Береги гірні, 2. Хміль, 3. Царинське.

„ *Мединицький*: 1. Горуцко.

„ *Медицький*: 1. Барич.

„ *Мушинський*: 1. Войкова, 2. Злоцьке, 3. Лабова, 4. Лелюхів, 5. Матієва, 6. Поворозник, 7. Ростока вел., 8. Явіркі.

„ *Немирівський*: 1. Вербяни, 2. Немирів.

„ *Нижанківський*: 1. Германовичі.

„ *Підбужський*: 1. Бистриця, 2. Свидник, 3. Спрння.

„ *Порохницький*: 1. Крамарівка.

„ *Равський*: 1. Белзець.

„ *Радимнянський*: 1. Малковичі.

„ *Риманівський*: 1. Поляни суровичні, 2. Сивява, 3. Ясель.

„ *Рудецький*: 1. Михалевичі.

„ *Сінявський*: 1. Майдан.

„ *Сокальський*: 1. Добрачин.

„ *Старосамбірський*: 1. Лінина мала, 2. Лопушанка хомина.

„ *Судово-вишенський*: 1. Довгомостиска, 2. Ожомля.

„ *Сяніцький*: 1. Гломча.

„ *Тіснянський*: 1. Криве ад Тісна, 2. Лопінка, 3. Терка, 4. Яворець.

„ *Турчанський*: 1. Дзвиняч горішний, 2. Лосинець, 3. Турочки нижні.

„ *Устрицький*: 1. Лобозів,

„ *Чесанівський*: 1. Крупець.

„ *Яворівський*: 1. Порудно.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту, як і ті котрі би вплинули по дни 15. марта 1924, будуть уважані яко безпредметові.

Примічаєся, що всі Всеч. ОО. що одержать презенту на таку парохію, що крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, будуть обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що доходи з парохіяльних нафтових теренів, які вже істнують, зглядно які в будучности будуть в висше вичислених парохіях, Еписк. Ординаріят застерігає отсим на цїли епархіяльні.

Перед інституцією на отриману парохію, кождий з Всеч. Отців підпише відповідну деклярацію.

Ч. 70./орд. — Подяка за желання.

З нагоди сегорічних моїх імянин, празника Христового Різдва і Нового Року, я одержав від дек. Урядів і поодиноких Отців желання. Хоч я переслав кождому з Впр. і Всеч. Отців письменну подяку, дякую за цей доказ прихильности і зичливости ще раз сею дорогою, бо як я дізнався, декотрі мої листи не дійшли. — † ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 77/орд. — О датки на духовний семинар.

З покликом на тутешне зарядження Ч. 312/орд. Відомости Ч. III. з 1923 р. в справі оплати на удержання дух. семинарії пригадуєся поновно Всч. Духовенству на цю важну та актуальну справу. Цей поклик звертаємо передовсім до слідуючих деканатах: балигородський, белзський, бірчанський, варяжський, височанський, грибівський, добромильський, дуклянський, жовківський, краковецький, куликівський, лучанський, лютовиський, медицький, мостиський, немирівський, підбужський, порохницькій, рудецький, сінявський, сокальський, старосамбірський, угнівський, яворівський. Проситься о негайне виконання повисшого зарядження з огляду на великі потреби духовної семинарії.

Ч. 8. — Поручаєся святочні проповіди о. Юрія Кміта.

Всч. о. Юрій Кміт, парох Чайкович, видав власним накладом «Проповіди на свята цілого року». Еп. Ординаріят горячо поручає сі проповіди Всч. Духовенству. Можна їх набути у Львові ул. Словацького ч. 14. в складі «Відбудова».

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 6134/23 Впр. о. Мриц Михайло Пралат Схоліярх— деканом Перемиським. Ч. 6567/23 Всеч. о. Русиняк Іван парох в Королевій руській — м. деканом Грибівським.

Відзнаки крилошанські одержали.

Ч. 6509/23 о. Яхно Яків парох в Заліктю. о. Ґарбовський Николай парох в Сторонній, Ч. 6682/23 о. Рудницький Антоній парох в Волошиновій. Ч. 4931 о. Лісікевич Іван парох в Баранчицях. Ч. 6134 о. Лазурко Петро парох в Сливниці.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 6035/23 о. Антонів Андрій — Нагачів. Ч. 6096/23 о. Федорович Кароль — Тустановичі. Ч. 6136 о. Гарабач Стефан — Мацьковичі. Ч. 6240/23 о. Савчак Ярослав — Пелня. Ч. 6370 о. Мокрівський Матвій — Добрівляни. Ч. 6392 о. Шарко Любомир — Добряни. Ч. 6418 о. Гасько Людвик — Липа. Ч. 6476 о. Бачинський Йосиф — Терло. Ч. 6606 о. Гринчук Іван — Дмитровичі. Ч. 6748/23 о. Ґела Ілярій — Старява саніцка. Ч. 177/24 о. Гайдукевич Іван — Добра шляхоцька. Ч. 176/24 о. Богуский Іван — Мокряни малі. Ч. 182/24 о. Дороцький Михайло — Ванів.

Завідательства одержали.

Ч. 5720/23 о. Бурдяк Онуфрій Ч. С. В. В. — Потік великій. Ч. 5518/23 о. Демко Станислав — Чорне і доїздж. Радоцина. Ч. 5830/23 о. Бачинський Йосиф — Терло. Ч. 6096/23 о. Бахівський Дмитро — Губичі. Ч. 6260/23 о. Горницький Юліян — Коровиця. Ч. 6167/23 о. Доро-

цький Йосиф — Ліщовате. Ч. 5270/23 о. Михаліха Андрій — Вербяни. Ч. 6380/23 о. Наклович Ромуальд — Довгомостиска. Ч. 6418/23 о. Боровець Володимир — Малковичі. Ч. 200/24 о. Винпицький Роман — Віжомля.

Сотрудництва одержали.

Ч. 454/Орд. о. Чайківський Теофіль управл. — Яворів. Ч. 4986/23 о. Кулинич Василь — Угнів. Ч. 6754/23 о. Хаба Петро сам. — Тинів.

Померлй.

о. Лаврецький Александер в Добрачині 20/10 1923.
о. Кміт Полієвкт катех. ґіми. в Дрогобичи 2/11 1923.
о. Вислоцкий Ігнатій парох в Ступниці 2/11 1923.
о. Гарасовський Теофіль парох в Коровиці 7/11 1923.
о. Волошинський Василь парох в Вербянах 8/11 1923.
о. Калимон Григорій парох в Горуцку 16/11 1923.
о. Ортинський Михайло катехит учит. семинар. в Самборі 27/11 1923.
о. Чичилович Анатоль катехит в Любачеві 5/12 1923.
о. Козаневич Анатоль парох в Бистриці 11/1 1924.
о. Телеп Андрій парох в Віжомлі 14/1 1924.
Душі їх поручаються молитвам Всеч. Клира.

З гр. кат. Еписк. Консисторії.
Перемишль, дня 1. лютого 1924. р.

† ЙОСАФАТ
ЕПИСКОП

о. Стефан Мацюрак
Канцлер.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.